

Sygn. akt II K 180/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Andrzej Haliński

Protokolant: staż. Kinga Wojtaszko

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-O. w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

oraz oskarżyciela skarbowego Drugiego Urzędu Skarbowego w G. – nie stawił się zawiadomiony prawidłowo

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 06 maja, 06 lipca, 17 września, 18 listopada 2015 r., 14 stycznia, 18 lutego, 14 kwietnia, 06 lipca 2016 r.

sprawy:

J. S., syna S. i M. z domu K., urodzonego w dniu (...) w D.

oskarżonego o to, że:

I. będąc współnikiem P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. odpowiedzialnym za terminowość rozliczeń firmy z budżetem w okresie od dnia 21.02.2013 r. do dnia 20.01.2014 r. w G. jako płatnik wbrew art. 38 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 90, poz. 416 z późn. zm.), działając w krótkich odstępach czasu przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od stycznia 2013 r. do grudnia 2013 r., przy czym łączna kwota niewpłaconych w terminach ustawowych zaliczek wynosi 12.522 zł

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks;

II. będąc współnikiem P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. odpowiedzialnym za terminowość rozliczeń firmy z budżetem, w okresie od dnia 26.07.2013 r. do dnia 25.03.2014 r. w G. jako podatnik wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za okres: czerwiec, listopad 2013 r. i luty 2014 r. w łącznej wysokości 11.377 zł

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks;

III. w okresie od 01.01.2010 r. do 31.12.2010 r. i w 2014 r. w G. jako współnik P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. odpowiedzialny za terminowość rozliczeń firmy z budżetem wbrew art. 4 ust. 2, art. 6 ust. 1, art. 12 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 1, art. 12 ust. 5, art. 24 ust. 5 pkt 3, art. 54 ust. 2 ustawy z dnia 29.09.1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694 z późn. zm.) prowadził księgi rachunkowe za 2010 r. wbrew przepisom ustawy oraz podawał w tych księgach nierzetelne dane poprzez ujęcie w księgach operacji gospodarczych niezgodnie z ich treścią ekonomiczną, nieujęcie wszystkich przychodów i obciążających ich kosztów, związanych z tymi przychodami, otwarcie i zamknięcie ksiąg niezgodnie z zasadami ustawy, nieprawidłowe ujmowanie wpłat i wypłat gotówką – ujmowanie ich

nie na bieżąco, nieujęcie informacji o zdarzeniach z 2010 r. otrzymanych po zamknięciu ksiąg rachunkowych w roku 2014, lecz w 2010 r.

tj. o przestępstwo z art. 77 pkt 1 ustawy o rachunkowości

I. oskarżonego J. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo skarbowe kwalifikowane z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, i za to na podstawie art. 77 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł (siedemdziesięciu złotych);

II. oskarżonego J. S. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia, stanowiącego wykroczenie skarbowe kwalifikowane z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks, i za to na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 1.000 zł (jednego tysiąca złotych);

III. uniewinnia oskarżonego J. S. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia;

IV. na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego J. S. z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty, zaś na podstawie art. 630 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks kosztami procesu w części, w której oskarżony został uniewinniony, obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 180/15

UZASADNIENIE

Sąd w oparciu o zgromadzony w sprawie i ujawniony w toku przewodu sądowego materiał dowodowy, na podstawie art. 423 § 1a kpk w zw. z art. 113 § 1 kks ograniczając zakres uzasadnienia do części wyroku obejmujących skazanie za czyny zarzucane oskarżonemu w punktach I i II aktu oskarżenia, ustalił następujący stan faktyczny:

J. S. wraz z żoną A. S. od 1996 r. prowadzili działalność gospodarczą, której przedmiotem była sprzedaż w dwóch lokalach handlowych artykułów spożywczych i tytoniowych. Działalność ta początkowo była prowadzona jako działalność osób fizycznych, następnie w 2002 r. została przekształcona w spółkę P.H. (...) J. S., (...) Spółka jawna z siedzibą w G., w której wymienieni byli jedynymi wspólnikami i jednocześnie osobami upoważnionymi do samodzielnego reprezentowania spółki za wyjątkiem składania oświadczeń woli, do czego wymagane było współdziałanie dwóch wspólników.

Przedmiotowa spółka od wielu lat nie regulowała terminowo należności publicznoprawnych. Dotyczyło to zarówno należności podatkowych, jak i należności z tytułu ubezpieczeń społecznych i zdrowotnego. W zakresie tych pierwszych od wielu lat, tj. od 2002 r., a więc od samego początku działalności spółki, była prowadzona znaczna liczba postępowań egzekucyjnych z wniosku wierzyciela Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G., które to postępowania sukcesyjnie wygasały poprzez zapłatę. Postępowania te były wszczynane także w latach 2011-2012 i dotyczyły m. in. należności z tytułu podatku VAT za wrzesień, październik i listopad 2012 r., należności z tytułu podatku dochodowego za miesiące od stycznia do sierpnia 2011 r. oraz od czerwca do grudnia 2012 r., a także należności z tytułu grzywien nałożonych uprzednio w trybie przepisów kodeksu karnego skarbowego. Na podstawie wydawanych w konsekwencji tytułów wykonawczych dochodziło do zajęcia prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego. Na rachunku tym wspomniana spółka w okresie od stycznia 2013 r. do grudnia 2014 r. posiadała cały czas środki pieniężne w wysokości od około 60.000 zł do około 67.000 zł. Odnośnie należności płatnych do ZUS spółka ta na dzień 24 grudnia 2014 r. posiadała zadłużenie z tytułu należności na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych w kwocie 346.103,82 zł plus odsetki, z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 133.306,84 zł plus odsetki, z tytułu należności na Fundusz Pracy w kwocie 29.640,88 zł plus odsetki, zaległości te powstawały od 2003 r., zaś

począwszy od połowy 2009 r. dotyczyły należności na niemal wszystkie miesiące poszczególnych lat. Spółka posiadała ponadto mniejsze zadłużenia w stosunku do innych podmiotów, w tym kontrahentów.

Sytuacja spółki P.H. (...) J. S., (...) Spółka jawna z siedzibą w G. uległa dodatkowemu pogorszeniu począwszy od 2012 r., kiedy to w okolicy prowadzonych przez nią placówek handlowych powstał sklep sieci (...), w związku z czym znacznie spadły obroty w tych sklepach. Ponadto z uwagi na zaległości w opłatach z tytułu najmu lokali, w których prowadzone były oba sklepy, Spółdzielnia Mieszkaniowa „Osiedle (...)” w G. wypowiedziała spółce umowę najmu jednego z lokali w dniu 11 lutego 2013 r., zaś drugiego z lokali w dniu 02 października 2013 r., natomiast podjęte przez J. S. i A. S. próby kontynuowania najmu lokali ostatecznie okazały się bezskuteczne i w pierwszym kwartale 2014 r. spółka przestała prowadzić jakiegokolwiek punkt handlowy, a następnie zawiesiła faktyczną działalność.

W ramach działalności P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. J. S. jako wspólnik tej spółki, odpowiedzialny za terminowość jej rozliczeń z budżetem, pobrał zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych związane z zatrudnianiem przez spółkę pracowników za miesiąc styczeń 2013 r. w wysokości 1.444 zł, za miesiąc luty 2013 r. w wysokości 1.348 zł, za miesiąc marzec 2013 r. w wysokości 1.356 zł, za miesiąc kwiecień 2013 r. w wysokości 1.273 zł, za miesiąc maj 2013 r. w wysokości 1.515 zł, za miesiąc czerwiec 2013 r. w wysokości 810 zł, za miesiąc lipiec 2013 r. w wysokości 810 zł, za miesiąc sierpień 2013 r. w wysokości 810 zł, za miesiąc wrzesień 2013 r. w wysokości 810 zł, za miesiąc październik 2013 r. w wysokości 810 zł, za miesiąc listopad 2013 r. w wysokości 810 zł i za miesiąc grudzień 2013 r. w wysokości 726 zł, co wynika ze złożonej następnie deklaracji rocznej PIT-4R o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy za rok 2013 wyżej wymienionej spółki. W okresie od dnia 21 lutego 2013 r. do dnia 20 stycznia 2014 r. J. S. jako płatnik, działając w krótkich odstępach czasu przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nie wpłacił w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. należnych, opisanych wyżej zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od stycznia 2013 r. do grudnia 2013 r., przy czym łączna kwota niewpłaconych w terminach ustawowych zaliczek wyniosła 12.522 zł. Wynikające z tego tytułu należności nie zostały uregulowane w jakiegokolwiek części aż do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie.

W ramach tej samej działalności J. S. będąc wspólnikiem P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. odpowiedzialnym za terminowość rozliczeń firmy z budżetem, w okresie od dnia 26 lipca 2013 r. do dnia 25 marca 2014 r. w G. jako podatnik uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych tj. do dnia 25-tego każdego miesiąca za miesiąc poprzedni, na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za miesiące czerwiec i listopad 2013 r. oraz luty 2014 r., wynikającego z deklaracji podatkowych VAT-7 złożonych przez przedmiotową spółkę za powyższe miesiące. Wysokość należnego podatku od towarów i usług za te miesiące wyniosła odpowiednio 5.783 zł, 1.771 zł (z uwzględnieniem korekty) oraz 3.823 zł. Łączna wysokość niewpłaconego w ten sposób podatku wyniosła 11.377 zł. J. S. należny podatek od towarów i usług za miesiąc czerwiec 2013 r. wpłacił w sześciu ratach w okresie od dnia 11 września 2013 r. do dnia 25 października 2013 r., natomiast zaległy, należny podatek od towarów i usług za miesiące listopad 2013 r. i luty 2014 r. nie został uregulowany do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie.

W dniu 14 maja 2014 r. pełnomocnik J. S. i A. S. złożył do Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku zarówno P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G., jak i J. S. i A. S. jako jej wspólników, powołując się w jego uzasadnieniu m. in. na wskazane wyżej okoliczności. Postanowieniem z dnia 05 stycznia 2015 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt VI GU 184/14 Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku oddalił wnioski J. S. i A. S. o ogłoszenie ich upadłości jako wspólników wskazanej wyżej spółki, natomiast ogłosił upadłość samej spółki obejmującą likwidację jej majątku. Postanowienie to uprawomocniło się.

/Dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego J. S. k. 91-92v., 136-138; odpis z KRS k. 12-13; informacje z Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z załącznikami k. 154, 209-212; kopia wyciągu z rachunku bankowego k. 130; informacja z (...) S.A. k. 131; wyciągi z rachunku bankowego k. 186-201; kopie tytułów wykonawczych z zawiadomieniami o zajęciu k. 160-185; informacja z ZUS k. 235; spis wierzycieli k. 237-240; uproszczony bilans i rachunek zysków i strat k. 233-234; pisemne zawiadomienie o przestępstwie skarbowym k. 1; wydruk deklaracji rocznej PIT-4R k. 3; pisemne zawiadomienie o wykroczeniu skarbowym k. 4; wydruki deklaracji podatkowych VAT-7 k. 5-7; informacje

o stanie zaległości podatkowych k. 2, 18, 103, 127, 128, 214, 215; wniosek o ogłoszenie upadłości k. 227-232; odpisy postanowień k. 241-251, 252-265/

Oskarżyciel publiczny Drugi Urząd Skarbowy w G. oskarżył J. S. m. in. o to, że:

IV. będąc współnikiem P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. odpowiedzialnym za terminowość rozliczeń firmy z budżetem w okresie od dnia 21.02.2013 r. do dnia 20.01.2014 r. w G. jako płatnik wbrew art. 38 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 90, poz. 416 z późn. zm.), działając w krótkich odstępach czasu przy wykorzystaniu tej samej sposobności, nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. należnych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za okres od stycznia 2013 r. do grudnia 2013 r., przy czym łączna kwota niewpłaconych w terminach ustawowych zaliczek wynosi 12.522 zł, tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks;

V. będąc współnikiem P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. odpowiedzialnym za terminowość rozliczeń firmy z budżetem, w okresie od dnia 26.07.2013 r. do dnia 25.03.2014 r. w G. jako podatnik wbrew art. 103 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2004 r. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) uporczywie nie wpłacał w terminach ustawowych na rachunek Drugiego Urzędu Skarbowego w G. podatku od towarów i usług za okres: czerwiec, listopad 2013 r. i luty 2014 r. w łącznej wysokości 11.377 zł, tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks.

/Akt oskarżenia k. 118-120/

Oskarżony J. S. jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci, z których młodsze pozostaje na jego utrzymaniu. Posiada wykształcenie wyższe, jego zawód wyuczony to prawnik, aktualnie od dnia 23 stycznia 2015 r. jest zarejestrowany jako bezrobotny bez prawa do zasiłku i nie uzyskuje dochodów, pozostaje na utrzymaniu żony. Nie posiada majątku. Jego stan zdrowia jest dobry, nie leczył się psychiatrycznie ani odwykowo, nie deklaruje uzależnień. J. S. nie był jak dotychczas karany.

/Dowód: dane o oskarżonym k. 135; dane o karalności k. 124; kopia decyzji o uznaniu za osobę bezrobotną k. 132/

Oskarżony J. S. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia czynów zarzuczonych mu później w punktach I i II aktu oskarżenia. Wyjaśnił, że zaliczki na podatek dochodowy nie były płacone w terminie, ponieważ nie miał w tej chwili pieniędzy i przesunął to na następny miesiąc, miał to zapłacić później razem z odsetkami, ale nie zapłacił, ponieważ brakowało mu pieniędzy i nie mógł zapłacić, ponieważ Urząd Skarbowy zablokował mu wszystkie środki, które miał na koncie w kwocie około 67.000 zł. Odnośnie podatku VAT wskazał, że informował poborców, żeby ściągnęli to z tego zablokowanego konta. Stwierdził, że nie mógł porozumieć się ze spółdzielnią dzierżawiącą mu lokale i wszystko zaczęło się sypać, zostały mu wypowiedziane umowy dzierżawy od czerwca 2013 r. do stycznia 2014 r., najpierw jeden lokal, a później drugi. Dodał, że problemy zaczęły się, gdy na osiedlu pojawił się sklep (...), obroty spadły mu o około 50% i nie było szans, żeby się utrzymał. Wskazał również, że nie występował o rozłożenie należności na raty ani odroczenie terminu płatności, ponieważ myślał, że skoro ma te pieniądze na koncie, to Urząd Skarbowy zdejmie te pieniądze, a w innym przypadku poszedłby prosić o rozłożenie tego na raty lub o odroczenie terminu.

Na rozprawie oskarżony J. S. nie przyznał się do popełnienia czynów zarzuczanych mu w punktach I i II aktu oskarżenia i złożył obszernie wyjaśnienia w tym zakresie. Opisał w nich w sposób podobny, jak uprzednio, aczkolwiek bardziej szczegółowo, przyczyny nieregulowania należności podatkowych objętych tymi zarzutami, wskazując, że prosił poborców z Urzędu Skarbowego, aby te pieniądze pobrali z konta firmowego, które było zajęte przez Urząd Skarbowy, albowiem nie miał gotówki w związku z zaistniałą sytuacją. Raz jeszcze wskazał, że na osiedlu pojawił się sklep sieci (...), w ciągu roku obroty spadły mu o 50% i spółdzielnia wypowiedziała mu umowy, miał nadzieję, że uda mu się porozumieć ze spółdzielnią, ale nie udało mu się i musiał się wynieść, zamknąć działalność oraz wystąpić o ogłoszenie upadłości. Dodał, że Urząd Skarbowy oddał mu jeszcze pieniądze z VAT, przelał mu je na konto, a jego zdaniem nie powinien wtedy ich przelewać i wydawało mu się, że powinien wówczas pobrać te pieniądze na poczet

jego zaległości. Stwierdził, że nieuregulowanie tych należności nie było jego umyślnym działaniem, wyniknęło to z zaistniałej sytuacji i z tego, że myślał, iż Urząd Skarbowy sam ściągnie jego należności z tego konta, nie planował tego i gdyby nie wypowiedziano mu tych umów, to dalej by funkcjonował i może małymi krokami jakoś by z tego wyszedł.

Odpowiadając na pytania oskarżony nie był w stanie wskazać, z jakiego dokładnie tytułu miał zajęty rachunek bankowy i od kiedy, w banku powiedziano mu, że zajął to Urząd Skarbowy, zaś miało to miejsce około półtora roku przed styczniem 2015 r. Przyznał, że zatrudniał w tym czasie osoby, wypłacał im wynagrodzenie i wie, że jako płatnik powinien uiścić zaliczki na poczet podatku, ale nie zastanawiał się nad różnicą między tym, jak działał jako podatnik, a tym, jak działał jako płatnik, dlatego że przez dwadzieścia parę lat funkcjonował i wszystko się w jakiś sposób prawidłowo układało, a teraz na koniec zaistniała sytuacja odnośnie wypowiedzenia i stracenia miejsca wykonywania pracy. Odnośnie należności z tytułu podatku VAT oskarżony stwierdził, że wyszedł VAT ze sprzedaży w danym okresie działalności, środki, które uzyskiwał ze sprzedaży, były na bieżące płacenie faktur, pieniądze były z obrotu, kupował i sprzedawał, chciał się jeszcze jakoś utrzymać, żeby móc dalej prowadzić tę działalność, zaś nieopłacenie podatku VAT wynikało z tego, że na koniec działalności nie miał pieniędzy, a poza tym wiedział, że ma pieniądze na koncie, i uznał, że poborcy mogą to ściągnąć. Wskazał, że przez te 20 czy 30 lat jak prowadzi działalność to zawsze coś się nie zapłaciło w terminie i zawsze coś z urzędu przychodziło, to jest normalne, że coś się może wydarzyć przez wiele lat. Doprecyzował, że obroty spadły w momencie, kiedy (...) powstała, bodajże w maju czy czerwcu 2013 r., zaś umowa została mu wypowiedziana na jesieni 2013 r. i musiał się wynieść z lokali na koniec bodajże stycznia 2014 r. Dodał, że w tamtym czasie miał również opóźnienia w terminach płatności względem kontrahentów. Po odczytaniu poprzednich wyjaśnień podtrzymał je za wyjątkiem stwierdzenia o przyznaniu się do winy, uzasadniając, że tego nie zrozumiał, odpowiedział spontanicznie i nie przyznaje się do popełnienia tych czynów. Ponadto wskazał, że nie pamięta, czy przestał płacić zaliczki na podatek dochodowy zanim zostało mu zajęte konto.

/Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. S. k. 91-92v., 136-138/

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu analiza zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżony J. S. dopuścił się popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach I i II aktu oskarżenia.

Do powyższego wniosku Sąd doszedł po dokonaniu analizy całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Przedmiotowy materiał składa się w istocie przede wszystkim z wyjaśnień oskarżonego oraz z szeregu dowodów w postaci dokumentów, albowiem zeznania obu przesłuchanych w toku postępowania świadków, tj. E. C. (k. 148-149) i M. G. (k. 157-158), odpowiednio księgowej i pracownika Urzędu Skarbowego przeprowadzającego kontrolę, dotyczyły okoliczności związanych z zarzutem postawionym oskarżonemu w punkcie III aktu oskarżenia, co nie jest przedmiotem niniejszego uzasadnienia (uwaga ta dotyczy również części zgromadzonych w sprawie dowodów dokumentarnych oraz części wyjaśnień oskarżonego). Wiarygodność zeznań tych świadków nie budzi wątpliwości Sądu, są one bowiem jasne, logiczne i korespondują z innymi dowodami, jak już jednak wskazano, nie dotyczą one okoliczności o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy w części objętej niniejszym uzasadnieniem.

Zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na poczynienie w zakresie dotyczącym zarzutów z punktów I i II aktu oskarżenia jednoznacznych i nie budzących żadnych wątpliwości ustaleń faktycznych. W tym miejscu wskazać należy, iż dowodowe dokumenty, mające szczególnie istotne znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, zostały sporządzone przez upoważnione do tego osoby i we właściwej formie, ich autentyczność nie budzi wątpliwości Sądu, nie była również kwestionowana przez strony. W związku z tym należy je uznać za w pełni wartościowy materiał dowodowy.

Okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w części dotyczącej przestępstwa skarbowego opisanego w punkcie I aktu oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci wydruku deklaracji podatkowej PIT-4R za 2010 r. (k. 3), pisemnego zawiadomienia o przestępstwie skarbowym (k. 1) oraz informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 2, 127, 215). Z wymienionych dokumentów wynika w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżony nie uregulował

w ustawowym terminie zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych za miesiące od stycznia 2013 r. do grudnia 2013 r., wynika również kwota nieuregulowanych należności, jak i to, że wynikające z tego tytułu należności nie zostały uregulowane w jakiegokolwiek części aż do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie.

Z kolei okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy w części dotyczącej wykroczenia skarbowego opisanego w punkcie II aktu oskarżenia wynikają z dowodów dokumentarnych w postaci wydruków deklaracji podatkowych VAT-7 (k. 5-7), pisemnego zawiadomienia o wykroczeniu skarbowym (k. 4) i informacji o stanie zaległości podatkowych (k. 18, 103, 128, 214). Z dowodów tych w sposób jednoznaczny wynika nie tylko to, że oskarżony nie wpłacił w terminach ustawowych należnego podatku od towarów i usług za miesiące czerwiec i listopad 2013 r. oraz luty 2014 r., ale także kwoty niewpłaconych należności oraz to, że oskarżony należny podatek od towarów i usług za miesiąc czerwiec 2013 r. wpłacił w sześciu ratach w okresie od dnia 11 września 2013 r. do dnia 25 października 2013 r., natomiast zaległy, należny podatek od towarów i usług za miesiące listopad 2013 r. i luty 2014 r. nie został przez oskarżonego uregulowany do dnia wyrokowania w niniejszej sprawie.

Ponadto okoliczności istotne dla oceny możliwości przypisania oskarżonemu J. S. obu omawianych czynów, przy uwzględnieniu treści art. 9 § 3 kks, wynikają z dowodu w postaci odpisu z KRS dotyczącego P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. (k. 12-13). Z przedmiotowego dokumentu wynika, że J. S. w okresie objętym zarzutami był jednym z dwóch wspólników tej spółki i jednocześnie osobą upoważnioną do samodzielnego reprezentowania spółki za wyjątkiem składania oświadczeń woli, do czego wymagane było współdziałanie dwóch wspólników. W konsekwencji należy uznać, że w okresie objętym zarzutami oskarżony był osobą zajmująca się sprawami gospodarczymi i finansowymi wskazanej spółki w rozumieniu art. 9 § 3 kks, tym bardziej, że J. S. okoliczności tej w żaden sposób nie kwestionował.

Pozostałe dowody dokumentarne posłużył Sądowi przede wszystkim do ustalenia okoliczności dotyczących sytuacji materialnej P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. i w konsekwencji jej wspólników, w tym oskarżonego, w okresach objętych zarzutami, co miało znaczenie dla oceny wypełnienia przez oskarżonego znamion czynów opisanych w punktach I i II aktu oskarżenia.

W tym zakresie wskazać należy, iż z dowodów w postaci w szczególności informacji z Drugiego Urzędu Skarbowego w G. z załącznikami (k. 154, 209-212, zwłaszcza tej drugiej, albowiem dotyczyła ona także spółki jawnej wymienionej w zarzutach, podczas gdy pierwsza informacja dotyczyła jedynie J. S. jako osoby fizycznej), informacji z ZUS (k. 235) i dodatkowo także spisu wierzycieli (k. 237-240) wynika, że P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. od wielu lat, na długo przed okresem objętym omawianymi zarzutami, nie regulowała terminowo należności publicznoprawnych, zarówno podatkowych, jak i tych wpłacanych do ZUS. Odnośnie należności podatkowych w istocie od samego początku działalności spółki, czyli od 2002 r., były prowadzone postępowania egzekucyjne z wniosku wierzyciela Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G., które to postępowania sukcesywnie wygasaly poprzez zapłatę, przy czym znaczna liczba postępowań była inicjowana już od 2005 r. aż do okresów objętych zarzutami. Zaległości spółki w ZUS były jeszcze poważniejsze, albowiem na dzień 24 grudnia 2014 r. było to zadłużenie z różnych tytułów w łącznej kwocie około 510.000 zł tylko samych należności głównych, nie licząc odsetek. Należy podkreślić, że zaległości te powstawały od 2003 r. i począwszy od połowy 2009 r. obejmowały należności za niemal wszystkie miesiące poszczególnych lat, co wskazuje, iż sukcesywnie narastały na długo przed okresami objętymi zarzutami omawianymi w niniejszym uzasadnieniu. Ze wspomnianych dokumentów wynika, że spółka posiadała ponadto mniejsze zadłużenia także w stosunku do innych podmiotów, w tym kontrahentów.

Zarówno ze wskazanych wyżej informacji z Drugiego Urzędu Skarbowego w G., jak i bardziej szczegółowo z dalszych dokumentów w postaci kopii tytułów wykonawczych z zawiadomieniami o zajęciu (k. 160-185), kopii wyciągu z rachunku bankowego (k. 130), informacji z (...) S.A. (k. 131) oraz wyciągów z rachunku bankowego (k. 186-201) wynika, że z inicjatywy Naczelnika Drugiego Urzędu Skarbowego w G. były przeciwko omawianej spółce inicjowane postępowania egzekucyjne także w latach 2011-2012 i dotyczyły one m. in. należności z tytułu podatku VAT za wrzesień, październik i listopad 2012 r. czy należności z tytułu podatku dochodowego za miesiące od stycznia do sierpnia 2011 r. oraz od czerwca do grudnia 2012 r. Ewidentnie wskazuje to, że regularnie powtarzające się

opóźnienia w płatnościach przez oskarżonego podatków pojawiły się zanim jeszcze doszło do podkreślanych przez niego okoliczności mających skutkować znaczącym pogorszeniem się sytuacji majątkowej spółki w wyniku powstania w tym samym rejonie sklepu sieci (...) oraz następnie wypowiedzenia przez Spółdzielnię Mieszkaniową umów najmu obu lokali, w których prowadzone były sklepy, co w świetle zarówno nie do końca precyzyjnych wyjaśnień oskarżonego, jak i innych dowodów nastąpiło w latach 2012 i 2013 i doprowadziło do zaprzestania działalności spółki dopiero w pierwszym kwartale 2014 r. Z wymienionych dowodów wynika również, że na podstawie wydawanych tytułów wykonawczych regularnie dochodziło do zajęcia prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego spółki, zaś na przedmiotowym rachunku w okresie od stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2014 r. spółka posiadała cały czas środki pieniężne w wysokości od około 60.000 zł do około 67.000 zł.

Z kolei na podstawie dowodów w postaci dalszych dokumentów stanowiących kopie z akt sprawy VI GU 184/14 tutejszego Sądu (k. 227-265), a w szczególności na podstawie uproszczonego bilansu i rachunku zysków i strat (k. 233-234), wniosku o ogłoszenie upadłości (k. 227-232) i odpisów postanowień Sądu wydanych w wyniku rozpatrzenia tego wniosku (k. 241-251, 252-265) Sąd poczynił dalsze ustalenia dotyczące sytuacji P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. także w okresie objętym zarzutami, jak również ustalenia dotyczące sposobu zakończenia przedmiotowego postępowania.

Wszystkie omówione wyżej dokumenty mogą potwierdzać trudną sytuację finansową P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G., w tym także w okresach objętych omawianymi zarzutami, jednak ich treść nie do końca koresponduje z treścią wyjaśnień oskarżonego w tym przedmiocie. Przede wszystkim wskazać należy, iż z dokumentów tych wynika jednoznacznie, że oskarżony nie regulował terminowo bądź w ogóle należności publicznoprawnych, nie tylko podatkowych, od kilku lat, zanim jeszcze nastąpiły podkreślane przez niego okoliczności mające skutkować znaczącym pogorszeniem sytuacji spółki w postaci powstania konkurencyjnego sklepu oraz wypowiedzenia umów najmu lokali. Co więcej, ze zgromadzonych dowodów wynika, że okoliczności te miały się wprawdzie uaktualnić co do pierwszej w 2012 r., zaś co do drugiej w 2013 r., jednakże spółka prowadziła działalność aż do 2014 r., także już po okresach objętych omawianymi zarzutami, zwłaszcza po okresie wskazanym w zarzucie z punktu I aktu oskarżenia. Ponadto wypowiedzenie umów najmu lokali było wynikiem braku ze strony spółki płatności z tytułu czynszu, a więc po raz kolejny okolicznością wynikającą z zachowania oskarżonego. Przy uwzględnieniu, że w świetle omówionych już dowodów P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. nie regulowała terminowo także należności wobec swoich kontrahentów, zgromadzone dowody skłaniają do przyjęcia tezy, iż trudna sytuacja finansowa tej spółki i brak z jej strony terminowych płatności z szeregu tytułów, nie tylko należności publicznoprawnych, wynikały nie tyle, a przynajmniej nie tylko z okoliczności niezależnych od współników spółki, ale także z nienależytego sposobu jej prowadzenia, a więc z przyczyn zawinionych przez osoby nią zarządzające, w tym oskarżonego. Wynika to również z podkreślonej już wyżej okoliczności, iż brak przedmiotowych płatności trwał od wielu lat, należności narastały, a pomimo tego oskarżony kontynuował przedmiotową działalność, nie regulując tych należności lub regulując je ze znacznym opóźnieniem. W konsekwencji zdaniem Sądu brak podstaw do przyjęcia, aby wspomniane wyżej okoliczności mogły usprawiedliwiać niedokonywanie terminowych wpłat należności podatkowych określonych w omawianych zarzutach.

Uwagi zawarte w poprzednim akapicie pozostają aktualne także w odniesieniu do dowodu w postaci wyjaśnień oskarżonego J. S.. Wyjaśnienia te w przeważającej części dotyczące samego opisywania zaistniałych zdarzeń Sąd uznał za wiarygodne, albowiem są one w większości jasne i korespondują z innymi dowodami. Należy jednak zauważyć, że oskarżony koncentrował się na okolicznościach dotyczących pogorszenia sytuacji spółki w okresach objętych zarzutami, pomijając szereg innych okoliczności wynikających z dowodów dokumentarnych, zwłaszcza dotyczących wcześniejszych okresów, w tym istotnej okoliczności, że nieterminowe regulowanie należności publicznoprawnych przez P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. wcale nie rozpoczęło się w okresach objętych zarzutami i trwało już od dłuższego czasu. Wskazuje to, iż nie było ono podyktowane okolicznościami podawanymi przez oskarżonego. Właśnie w tych kwestiach wyjaśnienia oskarżonego nie są do końca jasne i logiczne, przez co Sąd uwzględnił je przy dokonywaniu ustaleń faktycznych tylko częściowo. Oczywistym jest przy tym, że wyjaśnienia oskarżonego należało oceniać ostrożnie, albowiem miał on interes w podawaniu korzystnych dla siebie okoliczności nawet wówczas, jeżeli

nie były one zgodne ze stanem rzeczywistym, a interesem tym była chęć uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane mu czyny. Tym właśnie w ocenie Sądu należy tłumaczyć tę część wyjaśnień oskarżonego, którą Sąd uznał za niejasną, nielogiczną i w konsekwencji niewiarygodną – wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie stanowiły przejaw przyjętej przez niego linii obrony, mającej skutkować uniknięciem wspomnianej odpowiedzialności za zarzucane mu czyny.

Oskarżony J. S. na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia czynów zarzuconych mu później w punktach I i II aktu oskarżenia, natomiast podczas rozprawy już się do ich popełnienia nie przyznał. Pomimo zmiany twierdzeń w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego co do samych okoliczności mających stanowić przyczyny braku terminowego uregulowania należności podatkowych określonych w tych zarzutach pozostawały konsekwentne, albowiem oskarżony powoływał się wciąż na podobne okoliczności, na rozprawie podając je jedynie w bardziej szczegółowy sposób. Należy przy tym zaznaczyć, iż oskarżony nie kwestionował samego faktu nieuregulowania w ustawowych terminach wspomnianych należności, który wynika jednoznacznie także z innych, omówionych już dowodów, a jedynie starał się wykazać, że było to zachowanie usprawiedliwione.

Jak już wyżej sygnalizowano, oskarżony powoływał się w szczególności na dwie okoliczności, które miały skutkować pogorszeniem się sytuacji prowadzonej przez niego spółki, tj. powstaniem na tym samym terenie sklepu sieci (...), co skutkowało zmniejszeniem obrotów sklepów prowadzonych przez spółkę, a następnie wypowiedzeniem przez właściciela umów najmu lokali, w których były prowadzone te sklepy. Jak już jednak wskazano, to ostatnie wynikało z braku płatności z tytułu najmu, a więc z okoliczności zawinionych przez oskarżonego. Oskarżony wielokrotnie powołał się na okoliczność, iż nie płacił w terminie objętych zarzutami należności podatkowych, albowiem po pierwsze nie miał na to środków, a po drugie zablokowano mu środki na rachunku bankowym i miał nadzieję, że Urząd Skarbowy ściągnie zaległości właśnie z przedmiotowego rachunku. Twierdzenia oskarżonego w tych kwestiach nie są jednak jasne i logiczne. Co do braku środków wskazać należy, iż spółka prowadzona przez oskarżonego nawet pomimo deklarowanych przez niego okoliczności i zajęcia rachunku bankowego kontynuowała działalność (było to zresztą niezbędne dla powstawania dalszych należności z tytułu podatku VAT), zaś oskarżony sam przyznał, że z posiadanych środków (a więc musiał je posiadać niezależnie od zajętego rachunku bankowego) regulował bieżące należności, co pozwalało mu na kontynuowanie działalności, co z kolei wskazuje, iż swoje zobowiązania traktował wybiórczo, regulując niektóre z nich kosztem innym. Jak już wyżej kilkakrotnie podkreślano, w odniesieniu do należności publicznoprawnych była to sytuacja powtarzająca się od kilku lat i skutkująca powstawaniem coraz to nowych zaległości, co wskazuje, iż oskarżony nie był zainteresowany terminowym regulowaniem należności podatkowych (nie mówiąc już o należnościach płatnych do ZUS, których łączna wysokość przekroczyła 500.000 zł i narastała przez wiele lat, w trakcie których oskarżony kontynuował przecież działalność, a więc musiał regulować przynajmniej niektóre z innych zobowiązań).

Na to, że oskarżony zupełnie nie interesował się terminowym regulowaniem należności podatkowych, wskazuje kolejna z powołanych przez niego i wspomnianych już okoliczności, iż miał nadzieję, że Urząd Skarbowy ściągnie należności z jego rachunku bankowego, i wręcz prosił o to poborców. Wynika z tego, że oskarżony niejako już w momencie powstawania należności zakładał, iż nie będą one regulowane w terminie, a w wyniku postępowań egzekucyjnych prowadzonych właśnie na skutek braku ich terminowego regulowania, przy czym sytuacja taka trwała już od kilku lat. Zakładał, że wszystkie te należności zostaną w ten sposób uregulowane, pomimo że nie był w stanie nawet precyzyjnie wskazać tytułów i dat zajęcia wierzytelności z rachunku bankowego, kwot, jakich miały dotyczyć te zajęcia, podczas gdy z dowodów dokumentarnych wynika, że wydawana była znaczna liczba tytułów wykonawczych, zaś łączna wysokość zaległości z tytułu należności publicznoprawnych wielokrotnie przekraczała wysokość niemałych przecież środków zgromadzonych na rachunku. Na lekceważące podejście oskarżonego do obowiązku terminowego regulowania należności podatkowych wskazują również jego dalsze twierdzenia. W szczególności wyjaśnił on, że przez dwadzieścia parę lat funkcjonował i wszystko się w jakiś sposób prawidłowo układało, a dopiero na koniec zaistniała sytuacja wywołana wypowiedzeniem umów najmu i utratą miejsca wykonywania pracy (co w domyśle miało skutkować niemożnością terminowego regulowania należności podatkowych), podczas gdy jak już wyżej wskazano podobne zachowania ze strony oskarżonego trwały od przynajmniej kilku lat, zanim zaistniały okoliczności mające je jego zdaniem usprawiedliwiać. Podobnie należy ocenić stwierdzenie oskarżonego, iż przez te 20 czy 30 lat jak

proceeding activity to always something not paid in time and always something from the office was coming and that it is normal and can happen through many years. Especially this final statement rather directly confirms, that non-term regulation of tax liabilities accused was considered as something normal, which is confirmed in the discussed already documentary evidence indicating on multi-year arrears on the part of P.H. (...), (...) Spółka jawna with its seat in G. with this connected. In relation to tax liabilities from the title of VAT tax accused also admitted, that they resulted from sales in a given period of activity (which is logical), and the funds obtained from the title of this sales and with the same originating from the turnover were used for the payment of invoices (despite the occupied bank account), which confirms, that his obligations were treated selectively, having the funds for the regulation of at least part of the obligations and consciously ignoring them at their regulation tax liabilities.

Having in mind the above circumstances the Court does not see a way to take into account the explanations of the accused, that non-payment in time of liabilities subject to the charges put forward to him in points I and II of the indictment was not his intentional act and resulted from the existing situation, in fact independent of his actions.

Having in mind the above the Court found, that the material gathered in the course of the proceedings allows to assign the accused J. S. the commission of the crime charged to him in point I of the indictment, as well as the crime charged to him in point II of the indictment.

In the opinion of the Court it does not raise doubts the possibility of assigning the accused J. S. the crime in the scope of the assigned acts. In the course of the proceedings it did not appear doubts in relation to the state of the accused's mental and cognitive faculties. Having in mind this it is necessary to assume, that J. S. as an adult and fully cognitively with certainty understood the meaning of his proceedings and had the possibility of directing his proceedings in the scope of the assigned acts.

The Court does not doubt, that the accused in the case of the crime charged to him in point I of the indictment acted intentionally, in the form of direct intent, as a taxpayer deliberately not paying in the statutory terms on behalf of the competent authorities the arrears on the tax on income from persons and wanting this.

Similarly in the case of the crime described in point II of the indictment it is necessary to assume, that the accused acted intentionally, in the form of direct intent, deliberately not paying in the statutory terms on behalf of the competent authority the tax on goods and services and wanting this.

The Court shared the opinion of the prosecutor in relation to the legal qualification of the acts committed by the accused.

In the opinion of the Court it does not raise doubts, that the act assigned to the accused in point I of the judgment should be qualified as a tax crime according to art. 77 § 2 kks. J. S. being a taxpayer in the meaning of art. 53 § 30 kks paid arrears on the tax on income from persons and physical persons for the indicated in the indictment period in the amount resulting from the tax declaration PIT-4R and despite this did not pay them in the statutory terms – according to art. 38 of the Act of July 26, 1991 on the tax on income from persons and physical persons (text of the Act of July 26, 2000, No 14, pos. 176 with amendments) by the 20th day of the following month – on behalf of the competent authority, which was the Second Tax Authority in G.. Taking into account, that the total amount of the unpaid tax was of a small value in the meaning of art. 53 § 14 kks, but exceeded the statutory threshold defined in art. 53 § 6 kks, such behavior of the accused fulfilled the elements of the crime according to art. 77 § 2 kks, which by the provision penalizes only non-payment in time of arrears on the tax on income from persons and physical persons.

Returning to the described above explanations of the accused, that non-payment in time of arrears on the tax on income from persons and physical persons resulted from the difficult financial condition of the company, it is necessary to emphasize, that the Court shared the generally accepted opinion, that the financial condition of the taxpayer does not have any meaning for the tax liability of the taxpayer (see the judgment of the Supreme Court of July 16, 2002, No 16, sygn. akt IV KKN 427/98, Prok. i Pr. 2003/2/12; judgment of the Supreme Court of August 2, 2002, No 02, sygn. akt IV KKN 426/98, LEX No 55193; judgment of the Supreme Court of August 19, 1999, No 19, sygn. akt III KKN 434/97, Prok. i Pr. 2000/1/6). It results from this that the funds paid by the taxpayer do not belong to him, they belong to the tax authority (at the time of payment) and to the Treasury (at the time of payment), and the obligation of the taxpayer is only to calculate and pay the tax and pay it.

go na rachunek właściwego organu. W konsekwencji jeżeli płatnik posiada środki finansowe, ale przeznacza je na inny uzasadniony ekonomicznie cel, zwłaszcza na podtrzymanie działalności gospodarczej, na co powoływał się zresztą, nie do końca zasadnie, oskarżony, w grę może wchodzić jedynie umniejszenie stopnia winy, nie zaś jej wyłączenie w całości. Wina odpada dopiero wówczas, jeżeli płatnik w ogóle nie posiada środków finansowych i nie może pozyskać ich na innej drodze, zaś oskarżony wprost przyznał, że w okresie tym uzyskiwał jednak środki pieniężne, które przeznaczał jednak na inne cele. W tej sytuacji, ze wskazanych wyżej względów, niewpłacenie do właściwego organu pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych należy uznać za działanie zawinione i wypełniające znamiona przestępstwa skarbowego z art. 77 § 2 kks. Wskazać należy, iż przepis ten nie przewiduje żadnego dodatkowego znamienia, porównywalnego do uporczywości określonej w art. 57 § 1 kks, a w konsekwencji już samo niewpłacenie w terminie przez płatnika pobranego podatku, w przypadku braku wyłączenia winy, jest zachowaniem wypełniającym znamiona omawianego przestępstwa skarbowego. Również w zakresie strony podmiotowej przestępstwa nie jest tutaj wymagana żadna szczególna motywacja sprawcy niewpłacającego pobranego podatku.

Mając na uwadze, iż działanie oskarżonego było rozciągnięte w czasie i składało się z większej ilości zachowań polegających na niewpłacaniu w terminach ustawowych pobranych zaliczek na podatek za kolejne, wskazane wyżej miesiące, a zachowania te były podejmowane w krótkich odstępach czasu (nieprzekraczających 6 miesięcy) i zdaniem Sądu niewątpliwie przy wykorzystaniu takiej samej sposobności, kwalifikację prawną omawianego czynu uzupełnia art. 6 § 2 kks.

Ponadto przedmiotową kwalifikację należało uzupełnić, co trafnie uczynił oskarżyciel, o art. 9 § 3 kks, albowiem J. S. jako wspólnik P.H. (...), (...) Spółka jawna z siedzibą w G. niewątpliwie zajmował się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi, wskazanej wyżej spółki, czego zresztą nie kwestionował, i w konsekwencji odpowiada za omawiane przestępstwo skarbowe jak sprawca właśnie na podstawie art. 9 § 3 kks.

Z kolei czyn przypisany oskarżonemu w punkcie II wyroku należało zakwalifikować jako wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks.

W rozpatrywanym przypadku oskarżony jako podatnik nie wpłacił w terminach ustawowych – zgodnie z art. 103 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) podatnicy są obowiązani, bez wezwania naczelnika urzędu skarbowego, do obliczania i wpłacania podatku za okresy miesięczne w terminie do 25. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek urzędu skarbowego – należnego podatku od towarów i usług za wskazane wyżej miesiące 2013 r. i 2014 r. na rachunek właściwego organu, którym był Drugi Urząd Skarbowy w G..

Zdaniem Sądu w przypadku tym spełnione zostało również znamię uporczywego charakteru niewpłacania w terminie podatku. O uporczywości należy mówić wówczas, gdy uchylanie się ma charakter powtarzalny lub utrzymujący się długo (takie znaczenie słowa „uporczywy” wynika ze Słownika języka polskiego), a przy tym zabarwiony ujemnie z powodu złej woli sprawcy, tj. gdy sprawca ignoruje swój obowiązek, pomimo że ma obiektywnie możliwość jego wykonania. Nie można przy tym uznać za usprawiedliwiające opóźnienie w regulowaniu podatku niezgromadzenie przez podatnika na czas środków finansowych na pokrycie podatku w terminie, skoro podatek od towarów i usług jest regulowany od konkretnych czynności (transakcji) i nie może być usprawiedliwione niewpłacenie w terminie podatku przez oskarżonego z powodu deklarowanego w wyjaśnieniach braku środków, skoro jednocześnie oskarżony musiał posiadać środki finansowe na transakcje, które były podstawą opodatkowania, jak również na inne należności, które, jak sam przyznał, regulował. Brak również dowodów na to, aby oskarżony podejmował próby skorzystania z dopuszczalnych ulg przy wpłacaniu podatku (np. rozłożenia należności podatkowych na raty lub odroczenia terminu ich płatności) właśnie z uwagi na brak środków na terminowe wpłacenie podatku, wręcz przeciwnie, jak już wyżej wskazano dowody przemawiają za uznaniem, iż oskarżony już wcześniej od kilku lat traktował brak terminowego regulowania należności podatkowych jako coś normalnego i niejako zakładał, że także w przypadku należności objętych omawianym zarzutem zostaną one uregulowane nie w drodze terminowego ich wpłacenia, lecz w drodze postępowania egzekucyjnego. Należy podkreślić, że również nieregulowanie podatku VAT określonego w omawianym zarzucie terminie nie było przypadkiem jednorazowym, lecz dotyczyło podatku należnego za trzy miesiące, i to nie

następujące bezpośrednio po sobie, a ponadto należności te jedynie po części zostały uregulowane już po terminie i w dużej części aż do chwili wyrokowania nie zostały zapłacone. Okoliczności te w ocenie Sądu przemawiają za przyjęciem, iż opóźnienie w uregulowaniu podatku miało charakter uporczywy we wskazanym wyżej rozumieniu.

Z tych samych względów co w przypadku omówionego wcześniej przestępstwa skarbowego, kwalifikację prawną przypisanego J. S. wykroczenia skarbowego należało uzupełnić o art. 9 § 3 kks, jak trafnie wskazał oskarżyciel w postawionym zarzucie.

Uznając oskarżonego J. S. za winnego popełnienia opisanego wyżej przestępstwa skarbowego kwalifikowanego z art. 77 § 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 9 § 3 kks Sąd na podstawie art. 77 § 2 kks w zw. z art. 23 § 1 i 3 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 zł. Z kolei uznając oskarżonego za winnego popełnienia opisanego wyżej wykroczenia skarbowego kwalifikowanego z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks Sąd na podstawie art. 57 § 1 kks w zw. z art. 48 § 1 i 4 kks wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 1.000 zł. W ocenie Sądu wymierzone oskarżonemu kary są odpowiednie i stosownie do treści art. 12 § 2 kks oraz art. 13 § 1 kks ich dolegliwość nie przekracza stopnia winy oskarżonego i uwzględnia stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów oraz pozwoli na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do oskarżonego, jak również na spełnienie potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W tym miejscu wskazać należy, iż przestępstwo skarbowe przypisane oskarżonemu w punkcie I wyroku jest zagrożone karą grzywny w wymiarze od 10 do 720 stawek dziennych. Z kolei za przypisane oskarżonemu w punkcie II wyroku wykroczenie skarbowe możliwe było wymierzenie kwotowej kary grzywny w wysokości od jednej dziesiątej minimalnego wynagrodzenia do dwudziestokrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia. Tak więc obydwie wymierzone oskarżonemu kary są zdecydowanie bliższe dolnej ustawowej granicy możliwych do wymierzenia kar i nie sposób uznać ich za nadmiernie surowe.

Jako okoliczność obciążającą przy określaniu sądowego wymiaru obu kar Sąd wziął pod uwagę okoliczność, iż w przypadku czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia w całości, zaś w przypadku czynu opisanego w punkcie II aktu oskarżenia w znacznej części zaległe należności podatkowe w dalszym ciągu nie zostały uregulowane, co ma znaczenie dla oceny ujemnych następstw tych czynów. Z kolei jako okoliczność łagodzącą przy określaniu wymiaru obu kar Sąd wziął pod uwagę dotychczasowy tryb życia oskarżonego, który jest osobą niekaraną, o nieposzlakowanej opinii. Okolicznością łagodzącą w odniesieniu do obu czynów jest również to, że obie zaległe należności podatkowe nie są szczególnie wysokie.

Określając wysokość stawki dziennej grzywny wymierzonej za przestępstwo skarbowe w punkcie I wyroku na kwotę 70 zł, a więc jedynie nieznacznie przekraczającą dolną ustawową granicę wysokości stawki dziennej, Sąd miał na uwadze okoliczności wskazane w art. 23 § 3 kks, w szczególności brak stałych dochodów oskarżonego, który jest aktualnie osobą bezrobotną i pozostaje na utrzymaniu żony. Analogicznie Sąd przy określaniu wysokości kary grzywny wymierzonej oskarżonemu za wykroczenie skarbowe w punkcie II wyroku miał na uwadze, stosownie do treści art. 48 ust. 4 kks, stosunki majątkowe i rodzinne oskarżonego.

Sąd orzekł również o kosztach procesu i na podstawie art. 113 § 1 kks w zw. z art. 626 § 1 kpk, art. 624 § 1 kpk, art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zwolnił oskarżonego J. S. z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym opłaty, uznając, iż jego aktualna sytuacja materialna, związana z zakończeniem działalności gospodarczej, brakiem stałych dochodów i posiadaniem znacznych zobowiązań wobec szeregu podmiotów przemawia za uznaniem, iż uiszczenie tych kosztów byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe.